

farligt i Aar, men jeg kan ikke ændre mine Udtalelser om, at man begaar en Fejl ved at fodre Rugen op.

Ellinger: Jeg skal ikke længe lægge Beslag paa det høje Tings Tid. Der maa nødvendigvis i en Forhandling som denne en vis Koncentration til, om ikke Forhandlingerne skal strække sig over et alt for urimelig langt Tidsrum. Da nu det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) efter Aftale nærmere har behandlet det Spørgsmaal, jeg har bragt paa Tale ved tidligere Finanslovbehandlinger, nemlig Københavns fremtidige Bane-gaardsforhold, skal jeg ikke sige synderligt derom, jeg skal blot minde om, at Mangel paa Forudseende og en Given-efter for Fristelsen til at spare et mindre Beløb har været Statskassen en dyr Historie. I sin Tid sparede man et mindre Beløb paa Københavns nye Banegaard, idet man lattede den for Administrationslokaler, hvoraf følger, at Staten nu betaler en urimelig høj Leje af Administrationslokaler, saa at denne Udgift i Virkeligheden er større, end den vilde have været, hvis man i sin Tid havde gennemført den større Banegaard. Da man i sin Tid anlagde Banegaarden, tænkte man heller ikke paa, hvorledes Postvæsenet skulde ordnes, og da Forslag derom, som det var nødvendigt, fremkom nogle Aar efter, hylede man naturligvis paa Rigsdagen over de mange Penge, der skulde til. Ogsaa i saa Henseende kunde der have været sparet betydeligt, hvis man den Gang havde været forudseende og taget dette Spørgsmaal med, selv om der selvfølgelig i Øjeblikket vilde have været Tale om et større Beløb, end der den Gang blev anvendt. Og Mangelen paa Forudseende kan fremdeles blive Staten en dyr Historie, naar vi skal til at aabne den nye Banegaard for Færdselen, hvilket formentlig vil finde Sted om 2 Aar ved denne Tid. Jeg skal ikke her komme ind paa det fuldkomne meningsløse i, at man berøver hundrede Tusinder af Mennesker eller endda større Befolkingskredse Banegaarde, som de hidtil har haft, men jeg skal blot sige, at det er erkendt; baade af Administrationen og derfor ogsaa af Ministeren her, at det er nødvendigt her at komme til en Udvidelse, men saa skulde man foretage denne Forandring i Tide, for at man ikke skal begynde med et Apparat, som, naar hele Trafikken skal koncentreres paa denne Banegaard, straks vil vise sig ikke at være

fyldestgørende, og derved til Dels, hvor det kan ske, tvinge Befolkningen ud i nye Foretagender eller til at gaa andre Veje end at køre med Statsbanen. Dette vil let kunne blive Staten en meget dyr Historie. Naar der saa tilmed er Tale om, at vi i denne Tid skal sætte saa mange Arbejder i Gang som muligt, hvilket er fuldkommen berettiget, var der endnu mere Grund til at tage dette Spørgsmaal op. Men det har ogsaa vist sig, at naar Sagen virkelig skal gennemføres — og det erkendes jo, at den maa gennemføres —, vil det blive en dyr Historie, at man ikke har gjort det straks, thi hele den Jordmasse, man har gravet op ude i Boulevarden og dens Fortsættelse, har man nu kørt ud i Havnen og Nord for Havnen, medens den var bestemt til at danne den Jorddæmning, hvorpaa den løftede Bane skulde ligge. Derved er sikkert tilsat, jeg ved ikke hvor meget, vel mindst 1 Mill. Kr.

Der er af Finanslovsforslaget udgaaet en lille Bevilling, som jeg gerne vil lægge et godt Ord ind for, nemlig et aarligt Beløb paa 1,500 Kr. til Udgivelse af „Danmarks Fauna“, et i højeste Grad fortjenstfuldt Foretagende. Værket udgives af de forskellige Specialister indenfor Zoologien, og der udrettes deri et overordentligt nyttigt Oplysningsarbejde. Der er hidtil udkommet 14—16 fortræffelige Bøger, udarbejdede, som sagt, af Specialister. Dette Foretagende kan økonomisk kun opretholdes ved Abonnenter. Naar man nu gaar hen og for nogen Tid stryger dette Beløb, mister Foretagendet meget let Abonnenter, og derved er den økonomiske Basis derfor borttaget. Siden jeg er ved Dyrene, vil jeg benytte Lejligheden til at lægge et godt Ord ind for Fredning af Rovfugle. Vi har snart ikke flere Rovfugle her i Landet, Ørn og Glente er snart en stor Sjældenhed. Jeg skal ikke sige noget som helst ondt om de kære Fasaner og om de Mennesker, der skal skyde og spise dem, men der er nu en Gang mere Karakter over et Skov- og Marklandskab, naar der svæver nogle af de store Rovfugle over det — det vil aldrig her i Landet blive mange —, end naar der kun findes Fasaner i det. Det forekommer mig derfor, at en Lov om Fredning af de Dagrovfugle, der som sagt nu kun er tilbage i meget begrænset Antal heri Landet, vilde være meget betimelig.

Endnu har jeg kun nogle faa Bemærkninger tilbage. Jeg vil henstille til Administrationen, at vi igen faar nogen Udvidelse af Postgangen her i København.